

La utilitat del valencianisme

A bots i a rebots, Compromís ha complert les seues promeses i ha estat lleial als seus votants. Es van presentar a les darreres eleccions al Parlament espanyol reivindicant un grup parlamentari propi al Congrés dels Diputats i s'han mantingut fermes fins al final. Recordem-ho: Compromís va arribar a un acord amb la gent de Podem del País Valencià condicionant-lo a la formació d'aquest grup parlamentari. A Catalunya, sense assemblejar-se gens al cas de Compromís, En Comú Podem va reivindicar igualment aquesta diferenciació i va proposar també un referèndum perquè els catalans poguen exercir el dret a decidir. El primer compromís es va aigualir amb l'arribada al mateix Congrés. El cap de llista per Barcelona, Xavier Domènech, va justificar la cessió baratant el grup propi per una estranya "confederació parlamentària". És cert que En Comú Podem té llibertat de vot i també que el mateix Domènech disposa d'un espai propi, al costat de Pablo Iglesias, en les intervencions parlamentàries. Però tot això és molt poca cosa al costat del protagonisme que ha aconseguit Joan Baldoví aquestes setmanes. Un protagonisme que, lluny de ser personal, dona visibilitat a la causa que ell representa.

El candidat de Compromís, encara que el seu partit ha hagut d'integrar-se a la força en el grup mixt, ha aconseguit una veu pròpia. Una opció diferenciada en les negociacions per sumar la majoria parlamentària que facilite la investidura d'un nou president del Govern espanyol. És la primera vegada en la història parlamentària espanyola que el valencianisme té veu pròpia. I que la fa servir amb potència. L'episodi ridícul de Vicente González Lizondo o de Miguel Ramón Izquierdo al Congrés no va passar de l'anècdota grotesca. Ramón Izquierdo ja havia estat procurador a les Corts franquistes des de 1973 fins a 1977. Unió Valenciana no era més que un apèndix tardà i forçat de la Unión del Pueblo Español de la qual va formar part el mateix ex-alcalde de València.

El valencianisme polític real, ambiciós i nacionalment coherent, és, no cal dir-ho, tota una altra cosa. La persistència de Compromís ha aconseguit el miracle. Aquells que han defensat la prioritat "social" o ideològica per damunt de qualsevol altra consideració "nacional" s'equivocaven. La utilitat del valencianisme polític amb veu pròpia és evident. Al paquet de mesures que Pedro Sánchez ha ofert a les diferents forces polítiques hi ha un apartat especial dedicat al "cas valencià". És una oferta migrada, però situa la realitat valenciana en el lloc que necessita. Pel bé de la mateixa societat valenciana. I de totes les reivindicacions socials que es puguen fer des del País Valencià.

La Galeria

- 71** LITERATURA
Entrevista a **Francesc Mompó**
- 72** LITERATURA | Joan Garí
Anar allà on no es vol anar
- 73** MÓN EDITORIAL
- 74** LITERATURA | Lluís Bonada
La filla de Josep Ensesa escriu la història del pare, l'home que va convertir S'Agaró en la seva amant
- 75** MÚSICA | Xavier Aliaga
El poni rosa que contava històries grises
- 76** CINEMA | Àlex Gorina
La gran escudella
- 77** TELEVISIÓ | Toni de la Torre
Lluerna
- 78** TEATRE | F. Foguet i Boreu
En estat de gràcia
- 79** ART | Ricard Mas Peinado
Art incomplet
- 80** ART | Ricard Silvestre
'Metanoeo' de Mosquito
- 81** GASTRONOMIA
Tenim història
Jaume Fàbrega

Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Foto de la portada: Jean-Marie del Moral
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.